

Bratia a sestry,

obraz Božej cirkvi ako fungujúceho živého organizmu je veľmi pekný. Obraz jedného tela, ktoré sa skladá z viacerých údov, nevymyslel až apoštol Pavol. V antike bol pomerne známy. Nemení to nič na tom, čo vyjadruje. Je iba jeden Boh, ktorý je Stvoriteľ, Vykupiteľ a Posvätitel'. Je iba jeden krst. Sme vedení Duchom Svätým. Naposledy sme počuli, že darov Ducha Svätého je mnoho a slúžia k všeobecnému úžitku. Božia cirkev je len jedna, ale je veľmi rôznorodá. Na svete existuje len jeden vyvolený Boží ľud, do ktorého smie patriť každý človek bez rozdielu. Nikto nemá prednosť! Boh miluje svet.

Prirovnanie kresťanského spoločenstva k telu je preto veľmi výstižné. Telo sa skladá z rôznych orgánov. Každý z nich má svoju funkciu. Niektoré časti sú viditeľné a iné skryté za viacerými vrstvami šatstva. Musí existovať symbióza medzi jednotlivými časťami tela. Je nemysliteľné, že by niektoré časti boli uprednostňované alebo že by dospeli k rozhodnutiu, že niektoré môžu zostať a iné musia byť odseknuté. Amputácie sú bežne vykonávané, ale len vtedy, keď amputovaná časť je mŕtva alebo predstavuje hrozbu pre celý organizmus. Ak tvoríme jedno telo, potom sa nehádajme! Nech nie sú medzi nami roztržky!

V zdravom tele nemôže byť roztržka medzi jeho jednotlivými časťami, ale iba zhoda a spolupráca. Takí, akí sme, slúžme si navzájom. Usilujme sa o jednotu a vzájomnú pomoc. Silnejší nech pomáhajú slabším. Udatní nech povzbudzujú ustráchaných. Nemusí to byť stály stav. V danom momente, a s tým, čo máme, slúžme si navzájom. Ved' nevieme, kto nám pomôže nabudúce. Pomoc môže prísť aj z takej strany, z ktorej by sme to nikdy nečakali. Pripomeňme si to veľmi známe Ježišovo podobenstvo o milosrdnom Samaritánovi. Ježiš úmyselne hovoril o členovi iného národa, aby vyniklo, že človeku v núdzi nepomohli jeho krajanovia. Tí ho obišli. Pomohol mu cudzinec a navyše zo znepríateleného národa. Sme jedno telo, a preto povedzme roztržkám rázne nie a vzájomnej pomoci jasné áno.

Pavol uvádza, že aj slabšie časti tela sú nesmierne potrebné. To je veľmi zaujímavé. Je to presným opakom ideológie, podľa ktorej treba zvelaďovať len to, čo je silné. Odporuje to tiež drsnému zákonu prírody – Prežije silnejší! V cirkvi nemôže byť niekto uprednostňovaný. Keď si uvedomíme, že všetky dary pochádzajú od Boha, potom sa nemáme čím chváliť. Žiaden dar nie je zvýhodnený. Žiadna služba nemá prednosť. Ak áno, tak potom tá slabšia a menej viditeľná. Tak ako povedal Ježiš: *Mnohí prví budú poslední a poslední prví.* (Mk 10, 31)

V Božích očiach nie je podstatná minulosť, toho ktorého človeka. Každý človek má svoju minulosť. Jeden sa ňou môže pochváliť a druhý sa ju snaží vymazať z pamäte, pretože sa hanbí za to, ako žil. Je užitočné pozeráť sa späť, ale preto aby sme si z minulosti vzali ponaučenie. Naše skutky v minulosti nás nedeterminujú v konečnom

definitívnom a nemennom zmysle.

Pre Pavla nebolo rozhodujúce či ten, kto chcel uveriť v Krista, bol predtým Žid, teda veril v Hospodina, alebo bol Grék, teda veril v nejakých bohov. Dnes by sme mohli povedať, že nezáleží na tom, či človek, ktorý sa rozhodol nasledovať Krista, bol v detstve vedený k viere alebo nie. Tým sa samozrejme nechce povedať to, že by sme naše deti nemali viesť k viere, ale to, že aj ľudia, ktorí neboli pokrstení a vyrastali v ateistickej rodine, môžu nastúpiť na cestu, ktorá vedie do Božieho kráľovstva.

Pre Pavla nebolo rozhodujúce to, či je človek slobodný alebo otrok. Nezáleží na spoločenskom postavení ani na veľkosti majetku. Spása záleží od Boha. Boh je láska a Jeho vôľa je, aby všetci ľudia boli zachránení. Každý bez rozdielu sa môže stať súčasťou tela Kristovho.

Z prirovnania cirkvi k telu vyplýva aj solidarita a spolupatričnosť. Na inom mieste Pavol napísal: *Radujte sa s radujúcimi a plačte s plačúcimi.* (R 12, 15) Telo trpí ako celok. Hovoríme, že nás bolí hlava, brucho, koleno... Bolesť vnímame v konkrétnej časti tela. Zaujímavé je to s radosťou. Tú pripisujeme srdcu, ale má to vplyv na celé telo. Ak sme súčasťou tela, potom sa zaujímate o to, čo prežívajú iní. Ak sa radujú, radujeme sa s nimi. Ak smútia, smútime s nimi. Ak sa chceme starať len sami o seba, potom nemôžeme byť súčasťou tela. Ak by sme svoje srdce uzavreli a sledovali by sme len vlastné záujmy, nekráčali by sme v Ježišových šľapajách. Samozrejme, že máme milovať seba, ale preto, aby sme mohli milovať druhých. *Miluj bližneho ako seba samého.* (Mt 19, 19) V Liste Filipským Pavol píše, aby sme nehľadali len svoj prospech, ale aj prospech iných. (2, 4) Sme súčasťou jedného celku, a preto záleží na tom, čo prežíva niekto iný.

V závere 12. kapitoly píše Pavol o vzácnejšej ceste. Máme sa usilovať o vyššie dary než len o tie, ktoré sú v danej kapitole spomenuté. Čo je najvzácnejšie? Čo je tým väčším darom? Pavol na to širšie odpovedá v nasledujúcej 13. kapitole, ktorá dostala výstižný nadpis *Hymna lásky*. Áno, je to láska, o ktorej budeme viacej premýšľať nabudúce.

Bratia a sestry, Boh vložil do našich srdc vieru. Povolal a obdaroval každého osobitne, ale do jedného spoločenstva. Sme údy jedného tela. Každý z nás je jedinečný a vzácny. Každý si zaslúži rovnaký prístup. Sme telo Kristovo! Amen.

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v 2. liste Petrovom v 1. kapitole:

...vynaložte všetko úsilie a pridávajte k viere cnosť, k cnosti poznávanie, k poznávaniu zdržanlivosť, k zdržanlivosti trpezlivosť, k trpezlivosti pobožnosť, k pobožnosti milovanie bratstva a k milovaniu bratstva lásku. Lebo ak sú pri vás všetky tieto vlastnosti a rozmáhajú sa, nebudete nečinní a neplodní ani v poznávaní nášho Pána Ježiša Krista.

Pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý ľudský rozum, nech háji a ochraňuje vaše srdcia i vaše mysle v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi. Amen.